

EL GIRONÈS

dani vivern

Assalt a Salt. | No cal ser sociòleg per preveure tensions com les que es viuen a Salt, extrapolables a altres municipis. Fa molt de temps que la *vox populi* –la millor sociòloga– havia captat la potencial inestabilitat d'un còctel a base d'immigració massiva, d'unes gotetes de racisme i, tot, ben barrejat amb una crisi econòmica. Però aquesta mescla, tota sola, no explota.

El detonant té a veure amb una curta llista de noms i cognoms –entre els quals hi ha, sí, estrangers, però també nacionals– coneguts per la seva reincidència en la comissió alegre i impune de delictes. I té raó l'alcalde, Iolanda Pineda, quan assenyala alguns jutges i l'aplicació (o no) de lleis en excés permissives com a nucli del malestar.

No és bo que s'interrompi un ple municipal mitjançant una protesta incontrolada. No és bo que els insults proliferin i pugin de to sense mirar gaire contra qui van dirigits. Però aquesta simptomatologia indica que alguna cosa no funciona, i no precisament per culpa de l'Ajuntament saltenc, investit en ase dels cops.

La tolerància té un límit, la paciència també, però els responsables de crear, modificar i adaptar la legislació perquè aturi aquestes derives tan perilloses són tan cecs com la Justícia que pretenen representar.

Aparcar al parc | Diuen que, quan el llavors alcalde Joaquim Nadal es va assabentar que les casernes militars de la carretera de Barcelona i d'Emili Grahit serien cedides pel ministre Narcís Serra a la ciutat de Girona, va saltar de content. Jo també. Perquè estava segur que aquelles grises edificacions acabarien convertides en un espaiós, cèntric, accessible, digníssim i econòmic campus universitari, ple de jovent, de llicenciats, doctorands i doctors, amb jardins, serveis i aparcaments, molts d'aparcaments. Però no.

La tossuderia i la dèria per fer de Girona una impossible i irrepetible Florència va portar despeses sumptuoses al Barri Vell, no per deixar-lo net i a punt per a serveis i entitats turística-ment enllaminadores, sinó per fer-hi lloc a facultats, deganats i desanimats usuaris d'un transport públic poc eficient i d'uns espais costeruts, medievals i recargolats, més propis d'un tedièum que del *Gaudeamus igitur*. Han passat els anys, i disposem d'un abúlic, esponjat i cèntric Parc de les Casernes, d'inspiració entre finlandesa i cretenca, que és com dir que allà hi han fet espai per tenir espai. I uns quants pisos, naturalment.

Mentrestant, l'aparcament per als estudiants del campus del Barri Vell no solament no es manté, sinó que es redueix, basant-se en la teoria que els cotxes, si en prohibeixes l'aparcament, deixen d'existir.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Espai jove | Les entitats de joves banyolins han voleiat per diferents locals. La manca d'espai definitiu no ha impedit una notable aportació a la vida social banyolina. Cal, doncs, alegrar-se que l'Ajuntament hagi construït, gràcies al Fons Estatal d'Inversió Local (FEIL), un Espai Jove, de 400 metres quadrats, al novíssim parc Pompeu Fabra i Poch, al costat del camp de futbol vell. A la planta superior, situada al nivell del terra, hi ha una sala de reunions, el punt d'informació juvenil i una sala polivalent. A la planta soterrània s'hi ha ubicat una altra sala polivalent, el despatx dels tècnics i dinamitzadors de joventut, i un despatx i una sala per a entitats juvenils. L'equipament estarà envoltat de zona verda.

Espai dels morts | Antigament, a Banyoles, existia el carrer del Morts, nom contundent que es va canviar pel de l'Església, perquè, m'imagino, ningú no volia viure en un espai tan tètric. I és que els occidentals, quan sentim parlar de la mort, tanquem els ulls, tapem les orelles i serrem les dents. Per això va resultar interessant l'exposició celebrada al Museu Arqueològic Comarcal de Banyoles «El cementiri vell de Banyoles», una mostra de com vivien i morien els banyolins des de final del segle XVIII fins al principi del XX. L'exposició s'ha arrodonit amb l'edició, dins la col·lecció Quaderns de Banyoles, del llibre *El cementiri vell de Banyoles*, de Bibiana Agustí, Antoni Palomo i Guerau Palmada.

